

Men man må også vende det om og sige: Hvad er det, der gør, at det er godt at være virksomhed i Danmark? For det er det stadig væk. Én af de ingredienser er, at vi har en god offentlig sektor som medspiller, en god offentlig sektor, der sørger for, at børnene bliver passet, når de voksne skal på arbejde, der sørger for transport, der sørger for infrastruktur, der sørger for uddannelse, der sørger for nogle dagpenge på et niveau, som gør, at arbejdsgiverne kan fyre folk i det omfang, det er nødvendigt, fordi man ikke sælger dem ud til social håbløshed. Det er måske en af de største erhvervsstøtteordninger, vi har i dette land, at det offentlige sørger for, at der er så tålelige vilkår for arbejdsløse, at man kan opretholde retten til at tilpasse arbejdskraften, som det hedder. Det overses tit i hele debatten om dagpengeniveauet i øvrigt.

Jeg kan huske, da den tidligere konservative finansminister, hr. Henning Dyremose, fra denne talerstol udråbte den offentlige sektor i Danmark til at være »verdens bedste offentlige sektor«. Det var jeg meget enig med hr. Dyremose i. Ikke, at selv verdens bedste ikke også kan blive bedre – klart – men jeg er meget enig i den holdning, der på det tidspunkt kom til udtryk fra den konservative finansminister. Vi har en god offentlig sektor, og det skal vi blive ved med at have. Men det kræver selvfølgelig, at vi har et erhvervsliv, der kan være med til at finansiere den.

Ser man så på, hvem der skal lave hvad, opdager man, at der er ømme områder, ømme diskussioner, mange ligtorne i denne sag. Vi har et erhvervsliv, som frygter, at det offentlige, som det også er kommet til udtryk i dag, overtager det hele. Jeg tror, fru Pernille Sams fik svunget sig lidt højt op, da hun fra talerstolen her udtalte, at CD nu åbenbart gik ind for, at den offentlige sektor skulle overtage de private virksomheder. Nej, det ønsker CD ikke, og det tror jeg også fru Pernille Sams ved.

Men hvem bør hvad? I virkeligheden er hele opgavefordelingen mellem de offentlige og private tit tilfældig, tit traditionsbetinget. Inden for f.eks. noget så ømtåligt som sundhedssektoren har vi privatpraktiserende læger, og hvad dem angår, er der sådan set ingen, der gør over, at det ikke er det offentlige. Endvidere har vi et privat firma, der hedder Falck, til at sørge for sygetransport. Det er sådan set også ret ømtåligt; det er i hvert fald meget vigtigt for dem, der ligger i ambulancerne, at de kommer ordentligt frem. Vi har diskussioner om offentlige og pri-

vate sygehuse. Det bliver et stort problem. Jeg spørger mig selv om hvorfor. Hvis sygetransporten af dem, hvis tilstand er mest kritisk, undervejs til et sygehus skal varetages af private, kan naturligvis også navnlig dele af ydelserne på sygehusene overtages af private. Men det er nu engang noget, man afgør ude omkring, og det er diskussioner, der må føres derude.

Endvidere er der spørgsmålet om hjemmehjælp, som også har været diskuteret i dag. Her kan jeg selvfølgelig svare bekræftende på hr. Erhard Jakobsens spørgsmål til mig om, hvorvidt regeringen har taget initiativ til et kvalitetsinstitut. Ja, for hele ideen og i kernen i dette her er jo, at lige så nemt det er at identificere, hvad der er i en dåse med makrel i tomat med kalorier og kilojoule, og hvad det hedder alt sammen – tilsætningsstoffer ikke mindst – lige så svært er det at afgøre med hensyn til tjenesteydelserne, hvad en god hjemmehjælp er, hvordan det skal defineres.

På tredje sal bor fru Hansen, for hvem det er meget afgørende at få gjort pinlig rent; det lægger hun vægt på. Den gode hjemmehjælper gør det for fru Hansen. Men i stueetagen bor hr. Jensen, som ikke ser særlig godt, og som er ret ligeglad med nullermændene; han vil bare gerne have, der bliver lavet noget god mad. Altså er den gode hjemmehjælp for ham den gode mad og så blæse være med nullermændene.

Hele problemet er derfor at beskrive, hvad den gode hjemmehjælp er. Er den gode rengøring på sygehusene det, at der ikke ligger frug nogen steder, eller er det, at rengøringspersonalet har muligheden, tiden og overskuddet til lige at gå hen og få en lille snak eller holde lidt i en lille hånd et eller andet sted? Det er igen et definitionsspørgsmål, og her må jeg sige, at den offentlige sektor ikke på alle punkter selv har været alt for følsom med hensyn til at give folk varierede tilbud. Ofte er det standardydelser, der er blevet givet. Det går ud på det og det, og så må man være glad for det, man får.

Derfor er Kvalitetsinstituttet beregnet til såvel over for den offentlige sektor som over for den private sektor at arbejde sig ned til, hvordan vi – udliciteringer eller ej – får defineret den gode hjemmehjælp, den gode serviceydelse, der, gør det muligt for den enkelte borger, det enkelte menneske, at føle, at den pågældende får opfyldt det, vedkommende lægger mest vægt på, og så kan det godt være, at en anden borger lægger mere vægt på at få noget andet opfyldt. Det er hele ideen i det kvalitetsinstitut.